

Cetatea Cavalerilor

Fondator: Col. r. Dr. Constantin MOȘINCAT
 Editor: Asociația Națională a Cavalerilor de Cluj
 Editura Tipo MC, Oradea-2020

Cartea Mea e și a Ta! ISSN 2734-6889 - ISSN-L 2734 - 6889

JERTFA INGINERULUI ROMÂN EROU, ALEXANDRU PARIANU (1929-2006), DIN ORAȘUL PRAHOVEAN BOLDEȘTI-SCĂIENI¹

Cristian Petru BĂLAN

Inginerul ALEXANDRU PARIANU (1929-2006) s-a născut la 13 mai 1929 în comuna Castelul, din județul Constanța, fiind fiul lui Vasile Parianu, muncitor, și al Elenei, casnică. De mic s-a mutat la Scăieni, unde a învățat primele clase primare. Între anii 1940-1944, a continuat studiile la Liceul comercial „Spiru Haret”, apoi la Liceul „Sfinții Petru și Pavel”, ambele din Ploiești. A urmat Facultatea de Tehnologie Țiteiului, din cadrul Institutului de Petrol din București, devenind, în 1955, inginer tehnolog în petrol. Fiind unul din absolvenții eminenți, a fost repartizat din prima zi de serviciu pe o funcție de răspundere, ca diriginte de șantier la Blocul de ulei de la Brazi, după care, în urma unor inovații tehnice făcute, a fost avansat ca inginer operator la desalinizarea țițeiului din cadrul Rafinăriei Teleajen. Când s-a înființat modernă stație de deparafinare, inginerul Parianu a fost numit inginer șef la secția de Instalații de deparafinare la aceeași rafinărie. Și de data aceasta tânărul inginer lucra la un complex de invenții care reduceau timpul de deparafinare a țițeiurilor. O altă avansare, venită din partea conducerii centrale de la București, a fost aceea de inspector tehnic la Banca Română de Investiții. Întrucât la întreprinderea „Petrochim” din Ploiești era însă mare nevoie de niște îmbunătățiri tehnice urgente, inginerul a fost

¹ Extras din „Monografia orașului Boldești-Scăieni” de prof. Cristian Petru Bălan, editura PREMIER, Ploiești, 2007, 282 p. Apărut în Revista Bumerang, august 2022

solicitat la acest nou loc de muncă unde multe instalații nu funcționau bine și se lucra cu ele defecte.

Această întreprindere se afla locată în zona Blocurilor Nord de la Ploiești, lângă întreprinderea de detergenți DERO. Dacă inginerul Parianu ar fi știut peste ce mare necaz va da acceptând acest transfer, ar fi rămas în continuare pe postul de inspector tehnic la bancă. Dar e greu să ne cunoaștem viitorul...

Într-o zi nefastă, în ziua de 15 august 1959, pe la orele 18, când dânsul făcea o verificare de rutină, cu câteva minute înainte de ieșirea din tură și de plecarea acasă, niște muncitori îl anunță alarmați că s-au spart ventilele cu gazul izopetan lichid, un gaz extrem de inflamabil, mai ales în apropiere de flăcări. Cel mai mult lichid se scurgea dintr-o coloană principală și jeturile lui erau împrăștiate cu putere în toate părțile. Se știa ce urma în minutele următoare: o explozie uriașă a întregii coloane care ar fi antrenat alte explozii catastrofale, în lanț, ale rezervoarelor din vecinătate, din cauză că, în apropiere, ardea focul de la cuptorul de la stația de polimerizare. Izopetanul era dirijat prin conducte la un catalizator care polimeriza izopetanul în faza întâi de cauciucare (această stație se va transfera ulterior la Onești).

Când au văzut cum curg ventilele și că se mărește jetul, cei din jur, cu excepția a câțiva, au rupt-o la fugă. Cel mai mult curgea ventilul nr. 1. Inginerul a alergat spre el și l-a închis, dar până să-l închidă fusese deja stropit cu lichid pe pantaloni și pe mâini. Mai puțin lichid se scurgea din ventilul nr. 2, din apropierea cuptorului, dar chiar acesta era cel mai periculos punct detonant. Tocmai când voia să fugă spre ventilul al doilea, gazele lichide care îl stropiseră pe corp, s-au aprins și inginerul Alexandru Parianu a devenit o torță vie. Urlând de durere, s-a trântit cu spatele pe iarba și s-a tăvălit cu flăcările pe el. Cel mai curajos a fost inginerul Sturm, un coleg de serviciu, care a avut prezență de spirit să-i tragă repede pantalonii. Focul i s-a stins, însă avea arsuri de gradele II, III și IV pe toată suprafața trupului (75%), mai puțin pe față. Chiar așa ars, știind că tot va muri, s-a ridicat în pielea goală, numai în chiloți, și a mai fugit 30 m să oprească pompa care alimenta izopetanul lichid, oprind instalația de polimerizare, dar și scurgerea ventilului care se îndrepta spre cuptor. În felul acesta explozia nu a mai avut loc. Nu numai toată întreprinderea a fost salvată de la dezastru, ci întreg orașul, iar dacă nu chiar tot Ploieștiul, atunci tot cartierul de nord aflat lângă Petrochim a fost salvat; mii de vieți s-au aflat atunci în mare pericol fără ca oamenii nici măcar să știe acest lucru. Bravul inginer făcuse un gest măreț de sacrificiu. Dar trupul lui, din nenorocire, devenise o rană vie. Salvarea a sosit după câteva minute, însă medicii de la serviciul de salvare nu-i mai dădeau absolut nici o șansă de supraviețuire.

Părinții inginerului au fost distruși, fiindcă Sandu era unicul lor copil, iar accidentul lui le-a scurtat mult viața. Până în ultima lor clipă, dânsii au făcut tot ce au putut să-i aline suferințele. Soția inginerului, când l-a văzut în ce hal arată, s-a speriat și a fugit - și dusă a rămas până astăzi, încât la cumplitele-i răni fizice i s-au mai adăugat și alte răni sufletești. Medicii de la spital l-au trimis să moară acasă. Părinții sufereau și ei eroic alături de fiul lor. Îl ungeau zi și noapte cu "leacuri băbești" - naturiste, cum le zicem noi astăzi: albuș de ou, miere, ceară de albine topită cu ulei, seu topit cu ceară, în care dizolvau antibiotice etc. Zilnic îi făceau băi cu ceaiuri de plante. După câțiva ani, rănilor începuseră să i se cicatrizeze, deși multe plesneau la cea mai mică mișcare, iar trupul i-a rămas chircit în poziția de stat cu genunchii ridicați. Durerile și usturimile îi erau însă cumplite, insuportabile. Ani de-a rândul tânărul acesta a urlat de durere. Când a putut să miște puțin mâna stângă, inginerul a cerut cărți să citească. „Citirea Bibliei și a rugăciunilor, l-au ajutat să trăiască” - așa spuneau părinții lui.

A urmat o serie de patru operații dificile făcute la spitalul din Azuga de marele medic osteolog Gheorghe Meghea. Grație lui, după câțiva ani, Sandu a putut să-și întindă picioarele și să stea în șezut. Acolo, la acel spital, a cunoscut-o pe cea de a doua soție a sa, pe directoarea unei grădinițe din Ploiești, Mioara Iordănescu, nepoata sculptorului Ion Iordănescu. Ea a fost îngerul lui păzitor și sufletul de aur care i-a insuflat inginerului dorința de a supraviețui. De 49 de ani, inginerul-erou stă lungit în pat, numai cu fața în sus. Rareori a putut să fie ridicat și pus cu dificultate într-un cărucior cu roate. Poate ar fi avut nevoie de tratament în străinătate, dar mijloacele lor materiale sunt extrem de modeste. Pensiile mici nu li se ajung nicicum. De-a lungul acestor ani, rareori a putut fi scos afară.

Cât timp au stat la Scăieni, Mioara își mai plimba soțul cu căruciorul. De când au părăsit strada Păcii și s-au mutat la bloc, la Ploiești, au trecut câțiva ani buni și de atunci Alexandru nu a mai putut fi coborât pe scări afară, de la etajul întâi, decât numai de câteva ori. În cei 49 de ani de suferință, inginerul a citit însă enorm de multă literatură: religie, filosofie, artă, beletristică, știință, matematici superioare etc.

Sandu Parianu, cu care am fost prieten de-a lungul întregii lui suferințe, a devenit nu numai o persoană extrem de înțeleaptă, plină de multă carismă - a devenit un sfânt. Suferința l-a apropiat și mai

Cetatea Cavalerilor

Avram Iancu -150

Nr. 9 (25) septembrie 2022

mult de Dumnezeu. Cine a stat cu dumnealui de vorbă, a descoperit un mare înțelept, un filosof autentic și un om de o bunătate și modestie rară, care te fascina când te prindeai cu dânsul în discuțiile elevate, pe orice subiect ai fi dorit. Dacă îi spuneai că a fost un erou, se supăra și schimbă imediat vorba.

Despre dânsul au apărut câteva articole elogioase prin ziarele locale, (unul dintre ele este impresionantul articol „A merge”, scris de poetul Corneliu Șerban în Flamura Prahovei), care îi puneau în evidență marele său eroism, însă acest lucru l-a cam deranjat. „N-a fost nimic excepțional... Am făcut doar ceea ce trebuia făcut”, răspunde el cu simplitate. Când a aflat că a devenit unul din eroii romanului meu „Dincolo de curcubeu”, am observat că nu s-a bucurat prea mult, deși mi-a mărturisit că romanul i-a plăcut.

Părerea mea este că enormul său sacrificiu trebuia, oricum, să fi fost și mai mult scos în evidență, după cum și sacrificiul soției lui, Mioara Parianu, merita din plin să fi fost făcut cunoscut. Puțini cunosc istoria aceasta. Viața lor, oricum, este și va fi totdeauna un subiect de filme, de telenovele nesiropoase și reale, iar eroismul celor doi ar fi trebuit prezentat întregii țări. Iată pentru ce inginerul Alexandru Parianu s-a remarcat ca o personalitate de onoare și de frumoasă excepție în orașul Boldești-Scăieni, un simbol al demnității și sacrificiului suprem, un erou respectat și iubit de toți.

Și totuși, soarta a fost extrem, extrem de nedreaptă cu eroul Sandu Parianu, deoarece a avut parte de o moarte cumplită, pierind tot de foc, în vara anului 2006, când s-a aflat nu pentru prea mult timp singur în patul în care, de decenii, zăcea nemișcat, ascultând la un radio băgat în priză, așezat pe pervazul patului. Având o defecțiune tehnică, aparatul a declanșat un incendiu care a aprins toată camera, eroul pierind carbonizat de flăcări. Nu se putea o nenorocire mai mare care a impresionat profund toată comunitatea. Este de-a dreptul greu de înțeles cum un om de o asemenea valoare și puritate morală a putut pieri în chinurile cele mai cumplite, fără să se poată apăra și arzând ca în flăcările iadului. Amintirea jertfei lui va rămâne veșnică, înscriindu-se în seria tragediilor de neînțeles.